

Anja Beutler

Recensie Dans/opera

Nicole Beutler brengt met 'Now we are Earth' een soms wel erg sentimentele ode aan de planeet

DANS/OPERA

Now we are Earth

Nicole Beutler Projects / Opera Ballet Vlaanderen

★★★★

Alexander Hiskemuller 6 juli 2025, 22:00

Bewaren

Delen

Gehuld in een rattenkostuum trippelt een danseres snuffelend het

Voorpagina

Editie

Best gelezen

Rubrieken

serieuze productie, maar wel één die meteen de toon zet voor *Now we are Earth*, de dansopera van choreograaf Nicole Beutler, deze dagen te zien tijdens Julidans in Amsterdam.

Advertentie

Uit andere media

Ja, ik wil elke dag een nieuwsbrief ontvangen met de belangrijkste online artikelen uit 11 kranten.

Inschrijven

Hier is de rat – doorgaans symbool van onheil – een aanjag verbondenheid. Hypersociaal en onbaatzuchtig, als enige v dierenrijk, zo vertellen voice-overs. Het past bij Beutlers s klimaatactivisme, hier uitmondend in een liefdesverklaring levensvormen, ook de ongeziene en verguisde.

Een aarde, een zon of het universum

Acht performers bewegen zich in een halve cirkel, als in ee amfitheater. Boven hen zweeft een bol: een aarde, een zon misschien het universum zelf. In vijf delen ontvouwt zich, eclectische muziek van componist en club-dj Gary Shepherd, een ritmische reis vol psychedelische lagen. De performers schakelen moeiteloos tussen zang, acteren, dans en livemuziek. Hillary Blake Firestone en Felix Schellekens springen eruit als magnetische blikvangers.

Now we are Earth, het slotstuk van Beutlers *Rituals of Transformation*-trilogie, is een eco-pamflet, sociaal manifest en ode aan de planeet in één – een poging om hoop en empathie te laten vibreren. De dans beweegt van behoedzaam tot uithoudig tussen

Voorpagina

Editie

Best gelezen

Rubrieken

speelgoedinstrumentjes. Alles is gericht op verbinding: een voorstel voor samenleven op basis van wederzijdse afhankelijkheid.

Geen advertentie geladen

Afhankelijkheid als basis voor samenleven

In een sterke scène bouwen de performers met hun lichamen constructies, verbonden door een rode draad die letterlijk als bindmiddel fungeert. Ze houden elkaar in balans, vormen organische constellaties. In hun lijfelijke verbinding wordt voelbaar waar Beutlers werk om draait: transformatie en onderlinge afhankelijkheid als basis voor samenleven en het voortbestaan van onze planeet.

Maar het tweede deel steelt echt de show: een scène waarin medetoeschouwers 'spontaan' mee beginnen te zingen. Plotseling vormt zich een koor naast, voor en achter je – een magisch moment van samenzang. Vanaf je theaterstoel voel je de verschillende timbres van al die unieke stemmen letterlijk door je lichaam golven.

Het voelt te geforceerd

Toch blijft de voorstelling niet overal op zo'n manier verrassen. Beutlers universum is overvloedig, alsof ze vreest dat haar boodschap ons anders ontgaat. Wanneer dansers onder een gigantisch ronddraaiend vliegengordijn in trance bewegen en het publiekskoor zich achterin bij hen voegt, ontstaat collectieve vervoering.

Advertentie

Als even later ook het publiek het podium op mag, voelt dat te

adem is één. Dat slotakkoord is zo doordrenkt van de goede intenties dat het overslaat in sentimenteel.

 Help ons door uw ervaring te delen: [Feedback geven](#)

Advertentie